

Полковникътъ, като се взира дълго въ лицето ѝ, запитва я:

— Ти ли носи знамето? — Да, азъ го носихъ.

Турчинътъ се вжси свирепо.

— Твоя работа ли е това? Ти си жена и трѣбва да си гледашъ кжщата. Защо бунтувашъ народа?

— Народътъ самъ се вдигна и азъ не можахъ да остана съ кораво сърдце.

— Сега те пращамъ предъ сжда да те обесятъ.

Райна бѣ вързана. 10 войници я конвоираха, развеждаха я ту въ една тъмница, ту въ друга. Разпитваха я еднажъ, дважъ, петъ-десетъ пжти. Най-сетне натовариха я въ една каруца и заедно съ майка ѝ я откараха въ Т.-Пазарджикъ. Хвърлена въ затвора, тя премалнѣ отъ гладъ и студъ. Испитваха я разни бейове, следователи и сждии. Всички, като се научиха, че народътъ я нарича „Райна Княгиня“, смѣяха се злѣчно и я питаха:

— Ти българска царица ли си? — Защо уши знамето, защо го носи? Имаше ли калпакъ, ножъ, револверъ, пушка?

Райна, убита отъ слабостъ и мжки, отговаря:

— Вие казвате, че съмъ българска царица. Азъ съмъ скромна учителка. Ушихъ знамето, защото войводата ми заповѣда. — Носихъ го, защото народътъ искаше. Нѣмахъ калпакъ, нито пушка, но сабя и револверъ имахъ.

Турцитѣ викатъ и псуватъ; туркинитѣ я плюятъ и я замѣрятъ съ нечистотии.

Отъ Т.-Пазарджикъ я закараха въ Пловдивъ. Купища кадъни я прѣсрещатъ; крѣскатъ: ето българската царица! Плюятъ, хвърлятъ камъни, прѣстъ, яйца. Закараха я въ конака да я сжди сждъ. Испитватъ я много пжти. Затварятъ я въ едно подземие съ плесенясали мокри зидове. Тъмно като въ гробъ. Воня страшна. Райна се свива на кълбо и се моли на Бога да я прибере при